

Sygn. akt II Ka 814/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Anny Suchomskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2021 r.

sprawy **P. S.**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 21 czerwca 2021 r. sygn. akt II K 597/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od P. S. na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 814/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. II K 597/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku,</u> a mianowicie:</p> <p>a. <u>art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk oraz art. 4 kpk,</u> poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wbrew zasadzie obiektywizmu, przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i obdarzenie walorem wiarygodności depozycji:</p> <ul style="list-style-type: none"> • A. O. (1), w sytuacji gdy ogólnikowe, niejasne i sprzeczne zarówno z materiałem dowodowym, jak i wewnątrznie zeznania A. O. (1) w szczególności wskazania: <p>- jakoby samochodem B. (...) nr rej. (...) podróżowały 4 osoby: A. O. (1) jako kierowca oraz S. S. (1), K. D. i K. O. (1) jako pasażerowie, podczas gdy S. S. (1), K. D. i K. O. (2) wskazując jakoby spod restauracji (...) do domu oskarżonego samochodem B. (...) nr rej. (...) podróżowało 5 osób,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

tj.: A. O. (1), S. S. (1), K. D., K. O. (2) oraz K. K. (1), zaś sama K. K. (1) neguje obecność A. O. (1) w przedmiotowym samochodzie wskazując, iż kierującym samochód był S. S. (1);

- jakoby K. D. będąc w restauracji (...) otrzymała telefon, aby pojechać pod adres zamieszkania oskarżonego celem odebrania stamtąd dziecka K. K. (1) (strona 6 protokołu rozprawy z dnia 27 listopada 2020 r.), podczas gdy pozostałe osoby podróżujące samochodem B. wskazywały, iż przejazd samochodem spowodowany był osobistą prośbą K. K. (1) o przetransportowanie jej do domu jej narzeczonego;

- jakoby A. S. (1) oraz A. S. (2) mieli prowokować K. O. (2) oraz S. S. (1) do wejścia na teren posesji należącej do A. S. (1), podczas gdy okoliczność ta stoi w całkowitej sprzeczności z zeznaniami wszystkich świadków przesłuchanych w ramach przedmiotowego postępowania, w tym brata A. K. O.;

wskazują, iż nie był on świadkiem wydarzeń, jakie miały miejsce w dniu 8 lutego 2020 r. w rejonie posesji przy ul. (...), zaś wszelkie jego depozycje, w tym opis okoliczności uszkodzenia samochodu B. (...) nr rej. (...), stanowią jedynie wykreowaną linię obrony, mającą na celu uchronienie jego brata – K. O. (2) oraz S. S. (1) przed odpowiedzialnością karną za pobicie A. S. (1) oraz A. S. (2);

- **K. O. (2)**, albowiem zdaniem Sądu meriti są one zbieżne z zeznaniami A. O. (1), K. S. (1) i S. S. (1) oraz świadek wymienia tożsame elementy samochodu, które miały zostać uszkodzone,

jak świadek A. O. (1), podczas gdy:

- samochód B. (...) nr rej. (...) stanowił własność jego ojca, tym samym zarówno K. O. (2), jak i A. O. (1) znali miejsca uszkodzeń samochodu niezależnie od okoliczności ich powstania, co wbrew twierdzeniom Sądu meriti nie wpływa na nadanie im waloru wiarygodności;

- depozycje te wraz z depozycjami A. O. (1), S. S. (1) oraz K. S. (1) stanowią jedynie wykreowaną linię obrony mającą na celu uchronienie K. O. (2) oraz S. S. (1) przed odpowiedzialnością karną za pobicie A. S. (1) oraz A. S. (2);

• **K. S. (1)**, albowiem zdaniem Sądu meriti są one zbieżne z zeznaniami pozostałych osób będących w samochodzie B., podczas gdy sprzeczność jej depozycji z obiektywnym materiałem dowodowym zgromadzonym w ramach postępowania oraz zasadami logicznego rozumowania objawia się w stwierdzeniach, iż:

- A. S. (2) i A. S. (1) zostali raz uderzeni przez S. S. (1), w sytuacji gdy karty wypisowe ze szpitala wskazują na obrażenia, które nie mogły powstać poprzez jedno uderzenie pięścią w twarz;

- w momencie gdy A. S. (2) i A. S. (1) leżeli na ziemi, żona A. E. (...) oraz ich córka K. S. (2) miały prowadzić spokojną konwersację z K. S. (1) oraz jej mężem S. S. (1), zamiast zająć się poszkodowanymi członkami rodziny;

co wskazuje, iż wszelkie jej depozycje, tym opis okoliczności

uszkodzenia samochodu B. (...) nr rej. (...), stanowią jedynie wykreowaną linię obrony, mającą na celu uchronienie jej męża S. S. (1) oraz K. O. (2) przed odpowiedzialnością karną za pobicie A. S. (1) oraz A. S. (1);

- **S. S. (1)**, albowiem zdaniem Sądu meriti nie ukrywał swojej agresji względem A. S. (1) oraz A. S. (2), mimo, iż w tym zakresie pouczony mógł odmówić odpowiedzi na pytania, podczas gdy sprzeczność jego deponycji z obiektywnym materiałem dowodowym zgromadzonym w ramach postępowania oraz zasadami logicznego rozumowania objawia się w stwierdzeniach, iż:

- A. S. (2) i A. S. (1) zostali raz uderzeni przez S. S. (1), w sytuacji gdy karty wypisowe ze szpitala wskazują na obrażenia, które nie mogły powstać poprzez jedno uderzenie pięścią w twarz;

- w momencie gdy A. S. (2) i A. S. (1) leżeli na ziemi, żona A. E. (...) oraz ich córka E. S. miały prowadzić spokojną konwersację z K. S. (1) oraz jej mężem S. S. (1) zamiast zająć się poszkodowanymi członkami rodziny;

- A. S. (1) pierwszy zaatakował S. S. (1) próbując mu zadać cios, co oznaczałoby, iż 60 letni, trzeźwy mężczyzna miałby zaatakować dobrze zbudowanego, mającego 186 cm wzrostu, dwudziestoczerolatka;

co wskazuje, iż wszelkie jego deponacje, w tym opis okoliczności uderzenia samochodu B. (...) nr rej. (...), stanowią jedynie wykreowaną linię obrony, mającą na celu uchronienie siebie oraz K. O. (2)

przed odpowiedzialnością karną za pobicie A. S. (1) oraz A. S. (2);

co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, iż P. S. miał dogonić odjeżdżający samochód B., którym podróżowali m.in. S. S. (1) oraz K. O. (2) i dokonać jego uszkodzenia, zaś działanie to nie miało waloru bezpośredniości w odniesieniu do ataku S. S. (1) i K. O. (2) na A. i A. S. (1), podczas gdy P. S. dokonał uszkodzeń samochodu B. (...) nr rej. (...) celem odciążenia S. S. (1) oraz K. O. (2) od ataku na członków swojej rodziny i dopiero jego zachowanie spowodowało odstąpienie od kopania leżących na ziemi ojca oraz brata oskarżonego;

b. **art. 7 kpk**, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wbrew zasadzie obiektywizmu, przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i nieobdarzenie walorem wiarygodności depozycji:

- **P. S.**, albowiem zdaniem Sądu meriti nie korelują one z zeznaniami A. O. (1), K. O. (2), S. S. (1) oraz K. S. (1), podczas gdy:

- zeznania A. O. (1), K. O. (2), S. S. (1) oraz K. S. (1) stanowią jedynie wykreowaną linię obrony, mającą na celu uchronienie S. S. (1) oraz K. O. (2) przed odpowiedzialnością karną za pobicie A. S. (1) oraz A. S. (2), co w sposób logiczny nie pozwala na wystąpienie korelacji pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego, a depozycjami wskazanej grupy świadków;

- P. S. przyznał się do uderzenia w samochód B. (...) nr rej. (...) celem odciągnięcia S. S. (1) oraz K. O. (2) od ataku na jego ojca i brata, wyjaśnienia te korelują z zeznaniami pozostałych świadków zdarzenia, tj. A. S. (2), K. S. (2), E. S. oraz A. S. (1), zaś występujące zdaniem Sądu meriti rozbieżności pomiędzy poszczególnymi depozycjami należy traktować jako naturalną konsekwencję różnic w postrzeganiu rzeczywistości, dynamizmu sytuacji, ładunku emocjonalnego jakie niosło przedmiotowe zdarzenie dla oskarżonego oraz świadków oraz upływu czasu od zdarzenia, zaś indywidualne i subiektywne cechy relacji każdego z nich uprawniają do sformułowania wniosku, że zeznawali w sposób spontaniczny, nieuzgodniony ze sobą, relacjonując okoliczności, których byli świadkami;

- **A. S. (2)**, albowiem zdaniem Sądu meriti świadek minimalizuje fragment zdarzenia w zakresie uszkodzenia samochodu B. (...) nr rej. (...), podczas gdy:

- A. S. (2) w momencie uszkodzenia samochodu przez P. S. był kopany przez S. S. (1) oraz K. O. (2) przez co w sposób naturalny był skupiony na osłanianiu się przed kolejnymi ciosami, nie zaś na okolicznościach uszkodzenia samochodu B. (...) nr rej. (...):

- występujące zdaniem Sądu meriti rozbieżności pomiędzy poszczególnymi depozycjami należy traktować jako naturalną konsekwencję różnic w postrzeganiu rzeczywistości, dynamizmu sytuacji, ładunku emocjonalnego jakie niosło przedmiotowe zdarzenie dla oskarżonego oraz świadków

oraz upływu czasu od zdarzenia, zaś indywidualne i subiektywne cechy relacji każdego z nich uprawniają do sformułowania wniosku, że zeznawali w sposób spontaniczny, niezgodniony ze sobą, relacjonując okoliczności, których byli świadkami;

- **A. S. (1)**, albowiem zdaniem Sądu meriti stanowią one próbę umniejszenia znaczenia zachowania samego świadka względem przyjezdnych osób, jak też zachowania jego synów, podczas gdy:

- opisywane przez Sąd meriti zachowanie A. S. (1) oraz jego synów zostało przedstawione jedynie w zeznaniach A. O. (1), K. O. (2), S. S. (1) oraz K. S. (1), które stanowią wykreowaną linię obrony, mającą na celu uchronienie S. S. (1) oraz K. O. (2) przed odpowiedzialnością karną za pobicie A. S. (1) oraz A. S. (2), nie mają zaś odzwierciedlenia w obiektywnych dowodach zgromadzonych w ramach przedmiotowego postępowania;

- A. S. (1) w wyniku odniesionych urazów spowodowanych kopnięciami ze strony S. S. (1) oraz K. O. (2) stracił przytomność i nie był naocznym świadkiem zachowania syna P. S., a zatem wbrew twierdzeniom Sądu meriti nie może potwierdzić lub zaprzeczyć wersji zdarzeń wskazanej w wyjaśnieniach oskarżonego P. S.;

- **E. S.**, albowiem zdaniem Sądu meriti świadek wybiela zachowanie syna, wskazując, iż nie wiedziała, co robił syn P. S. w momencie, gdy napastnicy odjechali, Sąd stawia tezę, iż świadek musiała widzieć jak syn zadawał uderzenia w auto w momencie, gdy

samochód odjeżdżał, zaś jej depozycje stoją w sprzeczności z wersją przedstawioną przez grupę świadków związanych z pokrzywdzonym, podczas gdy:

- jak wynika z depozycji E. S., pozostałych świadków oraz zasad logiki i doświadczenia życiowego, E. S. widząc nieprzytomnego męża oraz pobitego syna, była żywo zainteresowana udzieleniem im pomocy, nie zaś obserwowaniem odjeżdżających samochodem sprawców pobicia, wskazując jednocześnie w sposób kategoryczny, iż sprawcy odstąpili od ataku na członków jej rodziny w wyniku interwencji syna P. S.;

- teza przedstawiona przez Sąd meriti jakoby P. S. uderzał w samochód B. (...) nr rej. (...) w momencie, gdy ten odjeżdżał oparta jest jedynie na zeznaniach A. O. (1), K. O. (2), S. S. (1) oraz K. S. (1), które stanowią wykreowaną linię obrony mającą na celu uchronienie S. S. (1) oraz K. O. (2) przed odpowiedzialnością karną za pobicie A. S. (1) oraz A. S. (2), nie mają zaś odzwierciedlenia w dowodach zgromadzonych w ramach przedmiotowego postępowania;

- **K. S. (2)**, albowiem zdaniem Sądu meriti zeznania świadka są wyjątkowo chaotyczne, nielogiczne i sprzeczne z innymi dowodami, nawet tymi korzystnymi dla oskarżonego, podczas gdy:

- występujące zdaniem Sądu meriti rozbieżności pomiędzy poszczególnymi depozycjami należy traktować jako naturalną konsekwencję różnic w postrzeganiu rzeczywistości, dynamizmu sytuacji, ładunku emocjonalnego jakie

niosło przedmiotowe zdarzenie dla oskarżonego oraz świadków oraz upływu czasu od zdarzenia, zaś indywidualne i subiektywne cechy relacji K. S. (2) uprawniając do sformułowania wniosku, że zeznawała ona w sposób spontaniczny, niezgodniony z nikim, relacjonując okoliczność, których była świadkiem w sposób możliwy zważywszy na poziom jej percepcji;

co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, iż P. S. miał dogonić odjeżdżający samochód B., którym podróżowali m.in. S. S. (1) oraz K. O. (2) i dokonać jego uszkodzenia, zaś działanie to nie miało waloru bezpośredniości w odniesieniu do ataku S. S. (1) i K. O. (2) na A. i A. S. (1), podczas gdy P. S. dokonał uszkodzeń samochodu B. (...) nr rej. (...) celem odciążenia S. S. (1) oraz K. O. (2) od ataku na członków swojej rodziny i dopiero jego zachowanie spowodowało odstąpienie od kopania leżących na ziemi ojca oraz brata oskarżonego;

c. **art. 410 kpk**, poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, czego szczególnym wyrazem jest pominięcie przy orzekaniu okoliczności wynikających z depozycji K. K. (1), która wskazywała, iż spod restauracji (...) podróżowała samochodem B. wraz z S. S. (2), K. S. (1) oraz K. O. (2) bez A. O. (1), co w korelacji z depozycjami A. O. (1), który wskazał, iż K. K. (1) nie było w samochodzie B., w pełni uzasadnia twierdzenie o niewiarygodności zeznań S. S. (1), K. S. (1) oraz K. O. (2), które stanowiły podstawę do poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych;

	<p>d. art. 170 § 1 pkt 2 kpk, poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego P. S. złożonego na rozprawie w dniu 7 czerwca 2021 r. o zwrócenie się do Komendy Powiatowej Policji w M. o wskazanie dwóch policjantów uczestniczących w interwencji w dniu 8 lutego 2020 r. w S. i po uzyskaniu tych danych wezwanie funkcjonariuszy Policji na rozprawę w charakterze świadków na okoliczność przebiegu interwencji w dniu 8 lutego 2020 r. w S. przy ul. (...), wskazując, iż okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji gdy depozycje funkcjonariuszy Policji jako osób trzecich niezainteresowanych rozstrzygnięciem Sądu stanowiłyby obiektywne źródło dowodowe pozwalające na zweryfikowanie depozycji świadków przesłuchiwanym w ramach prowadzonego postępowania, co miałyby wpływ na poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut z pkt 1 dotyczący obrazy przepisów postępowania (art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk oraz art. 4 kpk, art. 410 kpk i art. 170 § 1 pkt 2 kpk) jako składnik środka odwoławczego, poza tym, że był bezzasadny, został przez apelującego w nienaturalny sposób rozbudowany do stanu swoistego uzasadnienia, przy samym uzasadnieniu, które sformułowano w ponumerowanych kolejno punktach nierozwiniętych pod względem argumentacji mającej je poprzeć. Wniesiony środek odwoławczy chociaż graficznie prawidłowy pod kątem spełnienia wymogów art. 427 § 2 kpk, miał</p>		

zdecydowanie zaburzoną strukturę. Rozbijanie w zarzucie obrazy przepisów postępowania na kolejne podpunkty (myślniki – tzw. tirety) zarzucanych uchybień w dotyczących tej samej kwestii w odniesieniu do zeznań kilku osób, zamiast zarzucanego uchybienia w treści zarzutu i wymienienia kilku świadków po przecinku, do których zdaniem skarżącego to konkretne uchybienie się odnosi, w iluzoryczny sposób rozbudowało jedynie ów zarzut, nie przyczyniając się i bynajmniej nie potęgując jego zasadności (a właściwie jego braku).

Jak orzekł Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 marca 2009 r., sygn. II KK 276/08, w sytuacji, gdy apelacja została sporządzona w niezwykle drobiazgowy sposób, a bardzo szczegółowe i rozbudowane jej uzasadnienie, w wielu momentach zacierało istotę stawianych zarzutów, to taki sposób redakcji środka odwoławczego nie mógł obligować sądu odwoławczego do równie kazuistycznego odpierania wszystkich, najdrobniejszych nawet zarzutów i ustosunkowania się do każdej, nawet całkowicie ubocznej kwestii tam zasygnalizowanej. Tak więc fakt, że sąd odwoławczy w swoim uzasadnieniu, odmawiając słuszności kolejnym zarzutom, czyni to w wielu miejscach w sposób zbiorczy, ogólny, nie odnosząc się *expressis verbis* do wyrwanych z kontekstu pewnych faktów, okoliczności, czy zaledwie strzępów informacji, nie czyni jeszcze zasadnym zarzutu niedostatecznej kontroli odwoławczej (LEX nr 491347).

Przytoczenie powyższego judykatu SN, w ocenie Sądu Okręgowego, było celowe, albowiem w

niniejszej sprawie, w apelacji obrońcy w przesadnie drobiazgowy i sztucznie powielony sposób sformułowano i same zarzuty sensu stricte i ich uzasadnienie, co w wielu momentach zacierało istotę tychże zarzutów i ich rzeczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku skazującego. Owe drobiazgowo „strzępki informacji” poza ich wymienieniem nie zostały poparte rzeczą i przekonującą argumentacją, w której wykazano by wpływ zarzucanego uchybienia na treść zaskarżonego wyroku. Dobrym przypadkiem była już sama racjonalność (a właściwie jej brak) wskazywania przez skarżącego na powód przyjazdu samochodu B. (...) nr rej. (...) wraz z pasażerami, w okolicy wjazdu do posesji przy ul. (...) w S. i występujące w tym względzie jego zdaniem rozbieżności wynikające z zeznań świadków. Czy było to na „osobistą prośbę K. K. (1)” czy też po to, aby zabrała ona z domu rodzinnego p. (...) swoje małoletnie dziecko (jej i A. S. (2)) i udała się z nim do swojej matki, przy stanie zgromadzonych dowodów, które tą kwestię przedstawiały jednolicie przy użyciu innych słów, pozostawało właściwie bez znaczenia. W świetle art. 427 § 2 kpk to na obrońcy spoczywa obowiązek wykazania, dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem, jak też przedstawienia rzeczowej w tym przedmiocie argumentacji. Kwestionowanie pierwszoinstancyjnej oceny dowodów i pierwszoinstancyjnych ustaleń nie może ograniczać jedynie do bardzo ogólnych stwierdzeń. Sąd I instancji w tabelarycznym uzasadnieniu w ocenie dowodów o charakterze osobowym, nie ma obowiązku ani przepisywania całości zeznań absolutnie wszystkich

świadków, ani ich drobiazgowej oceny w części nie mającej związku z zarzutem stawianym konkretnemu oskarżonemu w danej sprawie, albo mającym znaczenie zupełnie drugorzędne. obrońca nie powinien analizować poszczególnych dowodów w kwestii ich wiarygodności, jak i istotności dla orzekania, w oderwaniu od ich całokształtu, ignorować ich wzajemne powiązania i zależności. O ile analizowanie kwestii wiarygodności konkretnego dowodu może odbywać się - przynajmniej we wstępnej fazie owej analizy - przy uwzględnieniu wyłącznie jego treści, o tyle rozstrzygnięcie co do winy oskarżonego nie powinno się odbywać w sposób jaki czyni to apelujący w tej sprawie, zupełnie odrębnie na gruncie absolutnie każdego dowodu. Przepis art. 410 kpk obowiązuje nie tylko Sąd, ale i obrońców i oskarżycieli, przez co winien być przez nich respektowany we wniesionych środkach odwoławczych.

W doktrynie wskazuje się, iż wprowadzone formularze wymuszają na sądach syntezę treści i rezygnację z elementów erudycyjnych. Tym samym formularz uzasadnienia przekształca je w dokument natury czysto sprawozdawczej z przeprowadzonego procesu subsumcji, z absolutną minimalizacją treści tradycyjnie kojarzonych z argumentacją prawniczą i tzw. autorefleksyjnością sądu. Ustawodawca wyraźnie odwołuje się do koniecznej maksymalizacji syntezy treści uzasadnienia, ograniczeniu wszelkich opisowo-erudycyjnych elementów i precyzyjne, nawet w formie równoważników zdań, wskazywanie jakie fakty sąd uznał

za udowodnione, a jakie nie oraz na jakich motywach interpretacyjnych wydano rozstrzygnięcie (por. A. Kotowski, O formularzach uzasadnień w sprawach karnych, Prok.i Pr. 2020, nr 7-8, s. 144-174, LEX). Tymczasem, Sąd Okręgowy poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej w następstwie rozważenia apelacji obrońcy nie mógł oprzeć się wrażeniu, iż z tego typu ogólnymi stwierdzeniami, dodatkowo sztucznie powielonymi, o charakterze nadmiernie opisowo-erudycyjnym, a nie konkretami, mogącymi rzeczywiście podważyć zaskarżony wyrok, ma do czynienia we wniesionym środku odwoławczym. Pozostaje jedynie mieć nadzieję, iż również wnoszone do sądów odwoławczych apelacje, przynajmniej w części dotyczącej podniesionych zarzutów, obejmie w przyszłości wymóg sporządzenia ich na formularzach.

O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów, czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów). Słowem kluczem jest tutaj „istotnych”. Gdy Sąd merytoryczny w tabelarycznym uzasadnieniu nie opisuje i nie ocenia zeznań świadków w części niemającej dla zaskarżonego wyroku znaczenia, nie sposób stwierdzić zasadności zarzutu obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk.

Zadać należało sobie pytanie od jakiego punktu należało wyjść oceniając kompletność

pierwszoinstancyjnych ustaleń i spełnieniu wymogów art. 7 kpk w ocenie dowodów o charakterze osobowym w formułowaniu apelacji przez skarżącego i w następstwie w kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Na pytanie czy oskarżony uderzył kilkakrotnie w pojazd wskazany w akcie oskarżenia kijem bejsbolowym, należało udzielić odpowiedzi twierdzącej. Mimo niezwykle rozbudowanej apelacji, pamiętać należało, iż sam oskarżony P. S. nie kwestionował tej okoliczności, nie kwestionował jej również jego obrońca, ani żaden ze świadków przesłuchanych w tej sprawie.

Przyznanie przez Sąd I instancji zeznaniom świadków przymiotu wiarygodności nie musi odbywać się w całości, w odniesieniu do najdrobniejszej kazuistycznie podniesionej w apelacji kwestii. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania świadków przesłuchanych w tej sprawie co do meritum zdarzenia, a nie pobocznych kwestii, przyporządkowując konkretne depozycje do właściwej rubryki tabelarycznego uzasadnienia, tj. do „dowodów będących podstawą ustalenia faktów” jednocześnie wskazując w jakiej części i dlaczego są one wiarygodne, a w jakiej części i z jakich przyczyn są pozbawione tego przymiotu. Brak omówienia tych fragmentów zeznań świadków, która dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego nie miała znaczenia, nie sposób było odczytywać za pominięcie „całości okoliczności sprawy” o jakich stanowi art. 410 kpk. Stylistyką wniesionej apelacji w podpunkcie 1a zarzutu było przytoczenie grupy dowodów osobowych – zeznań świadków: A. O. (1), K. O. (2),

K. S. (1) (uprzednio D.) i S. S. (1), uznanych przez Sąd I instancji co do meritum zdarzenia za wiarygodne, którym to skarżący tego przymiotu odmówił. I na odwrót, tj. z podpunkcie 1b zarzutu znalazła grupa dowodów, odrzuconych co do meritum zdarzenia z a/o przez Sąd Rejonowy (wyjaśnienia oskarżonego P. S. oraz zeznania A. S. (2), A. S. (1), E. S. oraz K. S. (2)), którym to skarżący bezkrytycznie przypisuje wiarygodność i do swojej tezy próbuje przekonać Sąd Okręgowy, usiłując przeforsować ocenę dowodów dokładnie odwrotną aniżeli pierwszoinstancyjna. Warto zwrócić uwagę, iż apelujący do żadnej z w/w grup dowodów nie przypisał zeznań K. K. (1), mimo tego, iż dowód ten potwierdził wersję wydarzeń pierwszej grupy świadków, co do powodów znalezienia się przez nich na miejscu zdarzenia wyłącznie w celu udzielenia pomocy wyżej wymienionej. W ocenie Sądu Okręgowego, w erudycyjno-polemicznym przedstawieniu przez apelującego zagadnień zawartych w zeznaniach powyższych świadków zabrakło jednak konkretów, pozwalających uznać, że Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 7 kpk i że zeznania pierwszej z powyższej grupy świadków powinny być odrzucone w całości jako niewiarygodne, a zatem również w tej części, która interesowała Sąd meriti ze względu na stawiany oskarżonemu zarzut i która to część dokładnie interesowała, a przynajmniej interesować powinna skarżącego, stanowiąc oś rzeczowej, a nie polemicznej apelacji. W tej części zarzutu, która dotyczyła zeznań A. O. (1), skarżący negował rzeczywistą liczbę pasażerów auta B. (...) nr rej. (...) (4 a nie 5 jak przyjął Sąd Rejonowy) zwracając

uwagę na prowokację A. i A. S. (1), aby bracia A. i K. O. (2) weszli na ich posesję. Rzecz w tym, że z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wcale nie wynika, aby Sąd Rejonowy poczynił takie niekorzystne dla oskarżonego ustalenie odnośnie prowokacji członków jego najbliższej rodziny. Takiego elementu nie ma ani rubryce dotyczącej „faktów uznanych za udowodnione”, ani w rubryce dotyczącej zeznań tego świadka (k. 248v-249). Argumenty skarżącego miały na celu całkowite wyeliminowanie A. O. (1) z grona bezpośrednich świadków zdarzenia, aczkolwiek nawet po abstrakcyjnym (bo nieuzasadnionym zdaniem Sądu Okręgowego) wyeliminowaniu zeznań tego świadka, stan zgromadzonych dowodów był zupełnie wystarczający, aby skazać oskarżonego. Twierdzenia obrońcy o wykreowanej linii obrony w zeznaniach K. O. (2), K. S. (1) i S. S. (1), również nie zostały poparte konkretami, dlatego apelujący tak uważa i w sposób zgodny z art. 7 kpk próbuje do swoich racji przekonać Sąd Odwoławczy. Samo postawienie tezy, bez przekonującego jej poparcia, to zdecydowanie za mało, aby podważyć zaskarżony wyrok. Równie polemiczne była próba insynuacji, jakoby K. i A. O. (2) zeznali spójnie w kwestii skali i dokładnego umiejscowienia uszkodzeń przedmiotowego pojazdu, wyłącznie dlatego, że to był samochód ich ojca. Cały czas pamiętać należało, że oskarżony P. S. nie negował tego, że to on sam, a nie ktoś inny, uderzał kijem bejsbolowym w to auto w miejscu w czasie i miejscu wskazanym w akcie oskarżenia. Linia obrony oskarżonego wykreowana przez profesjonalnego umocowanego przez oskarżonego adwokata-

obrońcę, nie powinna być zatem oderwana od tego, jakiej dokładnie treści wyjaśnienia złożył konkretny oskarżony w toku postępowania i czego nie kwestionował sam skarżący, próbując przekonać Sąd Okręgowy, że jego mocodawca działał w warunkach kontratypów.

Apelujący wskazując w uzasadnieniu wniesionej apelacji (k. 267 akt sprawy, pkt 11), iż pierwszoinstancyjna ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim to „przykład niezrozumienia materii sprawy”, nie zauważa, że tego typu krytyczna uwaga z powodzeniem mogłaby zostać wykorzystana w odniesieniu do omówienia istoty podniesionych przez niego zarzutów. Jeżeli w zgodzie z niepodważonymi wyjaśnieniami oskarżonego i wnioskiem apelacyjnym, kwestionowana przez apelującego ocena dowodów skupiać się powinna na wykazaniu kontratypów – to po pierwsze we wniesionej apelacji wcale się nie skupiała, w dużej mierze, jak już wskazano powyżej, miała charakter polemiczny i z kontratypami nie mający nic wspólnego. Po drugie zaś – w tej części, w której argumentacja apelującego dotyczyła tej kwestii powielala w poszczególnych punktach uzasadnienia treść zarzutów, a nie zawierała konkrety, tj. logiczne argumenty, wykorzystujące siłę perswazji, przemawiającą za dowodzeniem postulowanej tezy, zgodne z przepisem art. 7 kpk. To, że przed zdarzeniem z a/ o doszło do rękoczynów po obu stronach konfliktu na linii (...) (ojciec A. i syn A.) – O. (bracia K. i A.) + S. S. (1), również nie było kwestionowane, przez żadnego

ze świadków. Obie strony konfliktu korzystały w późniejszym czasie z pomocy medycznej. Notabene, w/ w strony spotkały się nawet na tej samej izbie przyjęć lokalnej placówki medycznej. Sąd Rejonowy odniósł się do linii obrony oskarżanego dotyczącej kontratypów, krótko acz przekonująco, wyjaśniając dlaczego nie podziela tej tezy i w jakiej dokładnie fazie zdarzenia oskarżony przybył na miejsce i zaczął uderzać kijem bejsbolowym w samochód O. (k. 246 verte „fakty uznane za udowodnione” i k. 250, „ (...) skoro B. już odjeżdżało, to linia obrony nie zasługuje na uwzględnienie”. Ma to jedynie znaczenie przy ocenie okoliczności popełnienia czynu i jego zamiaru nagłego”.)

W pkt 6 uzasadnienia apelacji (k. 265) apelujący zarzuca Sadowi I instancji pominięcie tego, że przedmiotowa sprawa powiązana jest bezpośrednio z drugim postępowaniem toczącym się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim w przedmiocie pobicia A. S. (1) i A. S. (2) i tutaj poczynić należy zdecydowaną dygresję, iż Sąd Rejonowy wcale tej okoliczności nie pominął, skoro zajął klarowne stanowisko, wskazując, iż oskarżony nie powinien niszczyć mienia w odwecie to pobicie.

Jak orzekł Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 27 marca 2018 r., sygn. II AKa 16/18, dobrowolnie podjęta walka wręcz dwóch osób nie daje podstawy do przyjęcia, że którakolwiek z nich była wyłącznie osobą broniącą się, a druga wyłącznie napastnikiem, bowiem żadna z tych osób nie była przymuszona do wzięcia udziału w tej konfrontacji fizycznej, tj. sprawdzenia swoich sił (LEX nr 2531892).

P. analogiam do powyższego orzeczenia, w przekonaniu Sądu Okręgowego, w składzie orzekającym w tej sprawie, skoro ojciec i brat oskarżonego byli najpierw stroną atakującą, a następnie broniącą się, a nawet ponoszącą straty, to udzielona im pomoc oskarżonego sprowadzająca się do zniszczenia samochodu drugiej strony konfliktu (pojazdu drugiej grupy osób), nie mogła, zostać uznana za działanie w warunkach kontratypów z art. 25 kk i art. 26 kk. Stanowiła włączenie się do szarpaniny i rękoczynów, mające charakter odwetowy, a nie ściśle obronny.

Oskarżony nie polewał O. wodą, nie użył przeciwko nim chociażby gaśnicy, którą każdy kierowca powinien mieć co do zasady w standardowym wyposażeniu samochodu, czy też garażu, lecz wybiegł z domu z tzw. z bejsbolem, na sam widok którego wszyscy pasażerowie auta B. nr rej. (...) (chcący oczekiwać na przyjazd Policji, która rozstrzygnie to nieporozumienie i w obecności której K. K. (1), obawiając A. S. (2), bezpiecznie opuści dom wraz z małoletnim dzieckiem,) schowali się do środka i mimo utrudnionego wyjazdu i konieczności wykonania skomplikowanych manewrów tymże autem, podczas których na to auto spadały kolejne uderzenia kija bejsbolowego oskarżonego, odjechali.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczące przepisów art. 25 kk i art. 26 kk, tj. wykładni kontratypów obrony koniecznej i stanu wyższej konieczności pozostaje dość jednolite. Wskazuje się w nim, iż niezbędnym, podmiotowym

elementem obrony koniecznej jest działanie z woli obrony, a nie z woli odwetu (por. wyrok SA w Szczecinie z 5.08.2015 r., II AKa 121/15, LEX nr 2025620). Dla przyjęcia kontratypu obrony koniecznej niezbędne jest działanie wyłącznie w celu obrony, a nie dla załatwienia osobistych porachunków (por. wyrok SN z 12.03.2020 r., III KK 194/19, LEX nr 3124997). W art. 26 § 1 kk chodzi o działanie w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa, którego nie można inaczej uniknąć niż przez realizację znamion czynu zabronionego (por. wyrok SN z 2.02.2016 r., V KK 310/15, LEX nr 1970395).

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, zarzuty z pkt 1a i 1b apelacji Sąd Okręgowy jednoznacznie ocenił jako bezzasadne.

Zarzut z pkt 1c również uznano za bezzasadny i polemiczny. O zeznaniach K. K. (1) i ich znaczeniu dla rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy wspomniał już na wstępie niniejszych rozważań. Uzupełniając ów wywód, w tym miejscu podkreślić należy, iż absolutnie żaden ze świadków przesłuchanych w tej sprawie nie twierdził, że K. K. (1), w trakcie zdarzenia z aktu oskarżenia, była w samochodzie B. nr rej. (...). Wręcz przeciwnie, wszyscy świadkowie obu stron konfliktu, ale także sama K. K. (1), okoliczność tą przedstawiali jednolicie, mianowicie miała ona udać się wówczas do domu p. (...) po swoje małoletnie dziecko i przebywać we wnętrzu budynku zarówno wówczas, kiedy doszło do szarpaniny, jak i podczas zniszczenia w/w samochodu przez oskarżonego. Tym samym, Sąd Okręgowy nie stwierdził żadnych podstaw, aby zgodnie z postulatem apelującego z uwagi na treść zeznań K. K. (1)

uznać, że Sąd Rejonowy pominął całokształt okoliczności tej sprawy (art. 410 kpk) i w niewłaściwy sposób ocenił zeznania S. S. (1), K. S. (1) (D.) oraz K. i A. O. (1).

Odnosząc się do zarzutu z pkt 1d apelacji, tj. zarzutu obrazu przepisu procesowego art. 170 § 1 pkt 2 kpk on również, zdaniem Sadu Okręgowego, był nietrafny. W procesie karnym nie muszą być przeprowadzane wszystkie dowody zgłaszane przez stronę, ale tylko takie, które są istotne dla rozstrzygnięcia. Funkcjonariusze Policji nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia z aktu oskarżenia, a ich depozycje mogły dotyczyć tylko tego, co skłóceni uczestnicy zajścia, prezentując zupełnie dwie całkowicie sprzeczne ze sobą wersje zdarzenia, przekazali funkcjonariuszom na miejscu. W ocenie Sądu Okręgowego, we wniesionej apelacji mieliśmy do czynienia z przypisywaniem dowodom pośrednim nadmiernego znaczenia. Uczynienie zadość wnioskowi dowodowemu obrońcy mnożyłoby jedynie dowody, aczkolwiek niekoniecznie przyczyniłoby się do poznania prawdy materialnej (art. 2 § 2 kpk). Policjanci mogli powtórzyć obie wersje zdarzenia prezentowane przez dwie strony konfliktu lub tylko jedną zapamiętaną przez siebie wersję, nie oznaczałoby to jednak, że akurat ta wersja zapamiętana przez nich jest wersją prawdziwą. Sąd Okręgowy zapoznał się z postanowieniem dowodowym Sądu Rejonowego dotyczącym oddalenia tego wniosku dowodowego (k. 241 akt sprawy) i poddaną w nią argumentacją, nie dostrzegając w nim ani obrazu wskazanego przez apelującego przepisu, ani bezzasadnego ograniczenia

prawa do obrony oskarżonego. Podobne stanowisko odnośnie oddalenia wniosku dowodowego i dowodów pośrednich – zeznań funkcjonariuszy dotyczących tego, co działo się po zdarzeniu z aktu oskarżenia, zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 23.05.2003 r., sygn. WA 23/03 (OSNwSK 2003, nr 1, poz. 1051, LEX).

Reasumując powyższe rozważania, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk oraz art. 4 kpk, art. 410 kpk i art. 170 § 1 pkt 2 kpk, które rodziłyby wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku.

Wniosek

Wnioski o uzupełnienie postępowania dowodowego, ściśle związane z zarzutem omówionym powyżej:

a. o zwrócenie się do Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, II Wydział Karny, o dołączenie akt postępowania o sygnaturze II K 515/20, a następnie o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z tychże akt na okoliczność weryfikacji wiarygodności depozycji poszczególnych świadków, zeznających w niniejszej sprawie;

b. zwrócenie się do Komendy Powiatowej Policji w M. o wskazanie danych policjantów uczestniczących w interwencji w dniu 8 lutego 2020 r. w S. i po uzyskaniu tych danych, wezwanie funkcjonariuszy Policji na rozprawę w charakterze świadków na okoliczność przebiegu interwencji w dniu 8 lutego 2020 r. w S. przy ul. (...).

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Wnioski główne:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z uwagi na uznanie, iż sprawca działał w ramach kontratypu stanu wyższej konieczności;
2. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z uwagi na uznanie, iż sprawca działał w ramach kontratypu obrony koniecznej, ewentualnie
3. o zmianę zaskarżonego wyroku i odstąpienie od wymierzenia kary wobec oskarżonego.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Odnośnie wniosków o uzupełnienie postępowania dowodowego:

- Wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego z pkt a) dotyczył całości akt sprawy karnej sygn. II K 515/20 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, a zatem całego materiału dowodowego zalegającego w aktach tamtej sprawy. Z tego względu jego przeprowadzenie rzeczywiście byłoby ewidentnie sprzeczne z zasadą wyrażoną w art. 8 kpk, prowadząc do znacznego przedłużenia postępowania (tak samo odnośnie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z całości akt innej sprawy karnej – Sąd Najwyższy w postanowieniu z 6.02.2014 r., III KK 337/13, LEX nr 1433724). Po doprecyzowaniu wniosku z pkt a przez obrońcę na rozprawie

odwoławczej, Sąd Okręgowy nie zmienił swojego stanowiska, z tych samych przyczyn, z uwagi na które nie podzielił tezy obrońcy o istnieniu w przedmiotowej sprawie kontratypów. Sąd karny samodzielnie rozstrzyga wszystkie zagadnienia prawne i faktyczne, jakie wyłoniły się w rozpatrywanej sprawie. Nie wiążą go rozstrzygnięcia sądów, jakie zapadły w innych sprawach karnych, w tym także związanych przedmiotowo i podmiotowo z rozpoznawaną sprawą.

- Sąd Okręgowy postanowił nie rozpoznawać wniosku z pkt b) z uwagi na treść art. 368 § 2 kpk i decyzję Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 7 czerwca 2021 r. Art. 368 § 2 kpk zawiera sui generis mechanizm antyobstrukcyjny, mający na celu przeciwdziałanie ponawianiu tożsamyh wniosków dowodowych przez zwolnienie sądu z obowiązku powtórnej merytorycznej oceny tego samego wniosku, opartego na tych samych podstawach faktycznych. Istotą kontroli odwoławczej prowadzonej przez Sąd II instancji nie jest ponowne, merytoryczne rozpoznawanie sprawy i przeprowadzenie dowodów od początku, lecz ocenienie trafności skarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, te zaś podniesione przez skarżącego w tej sprawie były bezzasadne.

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków głównych 1, 2 i 3.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że oskarżony nie działał w warunkach kontratypów. W ocenie Sądu Okręgowego, brak było również

podstaw do odstąpienia od wymierzenia oskarżonemu kary. Represja karna wymierzona mu przez Sąd Rejonowy, tj. kara grzywny, jest najłagodniejszą rodzajowo karą, przewidzianą przez ustawodawcę w części materialnej Kodeksu Karnego (katalog kar – art. 32 kk). Ilość stawek (80) pozostaje współmierna do okoliczności kompletnie wymienionych w rubryce 4 (k. 251) tabelarycznego uzasadnienia. Wysokość stawki dziennej przyjęto w niemal najniższej możliwej wysokości (20 zł na 2000 zł możliwych). Obowiązek naprawienia szkody ma charakter ściśle kompensacyjny i stanowi konsekwencję przestępczego działania oskarżonego.

Lp.	Zarzut	
2.	<p><u>Błąd w ustaleniach faktycznych,</u> przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, <u>będący konsekwencją</u> obrazy wymienionych powyżej przepisów postępowania, a polegający na uznaniu, że oskarżony P. S. dogonił odjeżdżający samochód B. (...) nr rej. (...), w którym znajdowali się S. S. (1), K. O. (2), K. S. (1) oraz A. O. (1) i dokonał jego uszkodzenia, utrudniając przy tym A. O. (1) wykonanie manewru drogowego, podczas gdy P. S. dokonał uszkodzenia samochodu B. (...) nr rej. (...) w momencie, gdy S. S. (1) oraz K. O. (2) kopali leżących na ziemi A. S. (2) oraz A. S. (1) celem odciążenia napastników od członków jego rodziny, co w konsekwencji doprowadziło do niedostrzeżenia przez Sąd meriti, iż P. S. działał zarówno w warunkach</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	obrony koniecznej, jak i stanu wyższej konieczności.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut wtórny, skutkowy, bezzasadny wobec braku stwierdzenia przez Sąd Odwoławczy wyartykułowanego w apelacji zarzutu obrazy przepisów postępowania.</p> <p>Jak już wskazano w niniejszych rozważaniach, kwestionowanie przez skarżącego pierwszoinstancyjnej oceny dowodów i kompletności postępowania dowodowego zmierzało do wykazania, że oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej, albo stanu wyższej konieczności. Oba te ustalenia, lub już jedno z nich satysfakcjonowałyby skarżącego, skutkując możliwością dokonania w zaskarżonym wyroku pożądanym przez niego zmian reformatoryjnych. Rzecz w tym, iż Sąd Odwoławczy nie stwierdził dowolności oceny dowodów zaprezentowanej przez Sąd Rejonowy i pierwszoinstancyjnych ustaleń faktycznych poczynionych w tym względzie.</p>		
Wniosek		
<p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z uwagi na uznanie, iż sprawca działał w ramach kontratypu stanu wyższej konieczności;</p> <p>2. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>zarzucanego mu czynu z uwagi na uznanie, iż sprawca działał w ramach kontratypu obrony koniecznej, ewentualnie</p> <p>3. o zmianę zaskarżonego wyroku i odstąpienie od wymierzenia kary wobec oskarżonego.</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----

Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję. Na kwotę 180 zł składa się 160 zł opłaty (10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji) oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana